

Príbeh nás spája

N Á R O D N É
R O Z P R Á V K Y

Základná škola kráľa Svätopluka,
Dražovská 6, Nitra

Obsah

Ali Baba a štyridsať zlodejov.....	3
Botto cor de rosa.....	4
Saci Pererê.....	5
Dlhý, Široký a Bystrozraký.....	6
Líška Róka.....	8
Rozprávka o vtákovi Tapacaminosovi, alebo ako ho volali predkovia – vták Pu'ujuy.....	10
Hänsel a Gretel.....	11
Chudobné dievča.....	14
Zajko Uško a ježko Preško.....	15
Prečo sú Srbi najbiednejším národom.....	16
O sestre Olenke a jej bratovi Ivanovou.....	17
Princezná na hrášku.....	20
Klas pšenice.....	21
Koza, baran a vlci.....	23

Ali Baba a štyridsať zlodejov

arabská rozprávka

Amira Alsultani, 9.B

Keďysi dávno žil v Bagdade chudobný drevorubač menom Ali Baba. Každý deň drel v lese a sotva zarobil toľko, aby uživil svoju rodinu. Jedného dňa, keď pracoval v lese, narazil na tajnú jaskyňu. So slovami: „Sezam, otvor sa!“ jaskyňa odhalila svoju pokladnicu – zlato, drahokamy a bohatstvo, ktoré si predtým nemohol ani len predstaviť. Ohromený Ali Baba si naplnil vrecká toľkým pokladom, koľko len mohol uniesť a ponáhlal sa domov.

Aliho chamtivý brat, Gasim, sa o objave dozvedel a tlačil na brata, aby odhalil tajomstvo. Ali Baba nedokázal odolať a zdieľal magickú frázu. Gasim, premožený chamtivosťou, sa ponáhlal do jaskyne, ale cestou späť zabudol na zázračné slová a zostal uväznený vo vnútri. Postihol ho tak pochmúrny osud v rukách štyridsiaticich zlodejov.

Keď sa Ali Baba dozvedel o osude svojho brata, hľadal pomoc u múdrej slúžky, ktorá vymyslela plán. Prezliekla sa za veštkyňu a vyzistila identitu zlodejov. Slúžka rafinovaným spôsobom prekabátila zlodejov, jedného po druhom a označila ich domovy, aby ich Ali Baba vedel vyhľadať.

Ali Baba, vyzbrojený týmito vedomosťami, sa postavil vodcovi zlodejov a s pomocou mesta banditov raz a navždy porazil. Aliho odvaha a šikovnosť slúžky zvíťazili a žili šťastne až do smrti, pričom sa spoločne delili o ukradnutý poklad so svojou komunitou.

A tak sa končí príbeh Ali Baba a štyridsať zlodejov – príbeh o chamtivosti, odvahe, vernosti a predovšetkým víťazstve dobra nad zlom.

Obrázok 2 autor: Lucia Mačurová, 9.B

Botto cor de rosa

brazílska rozprávka

Gabriel Matheus Furka, 7.A

Dnes vám poviem o jednom príbehu, ktorý patrí k jedným z najunikátnejších ukážok brazílskeho folklóru. Botto cor de rosa alebo v preklade Ružový Botto.

Botto je vlastne ružový delfínovec amazonský, čo pláva po Amazonke, ale aj iných riekach najmä v oblasti severnej Brazílie. Vždy, keď plával po mestskej časti jednej z riek, tak všetci za ním šaleli. Aj keď plával v dažďovom pralese a výskumníci ho zachytili, tak aj tí ho sledovali so záujmom v očiach. Zaujímavosťou bolo, že nikto ho nikdy nevidel po západe slnka. Všetci si mysleli, že išiel do nejakej vodnej nory alebo sa skryl do nejakej neobjavenej časti krajiny, ale ja vám poviem pravdu o ružovom Bottovi.

Vždy neskoro večer chodieval do barov jeden veľmi pekný muž (*to hovoria ženy*) zhody náhod, tiež menom Botto. Botto vždy nosil elegantné biele oblečenie a bielu čiapku, nech si zakryje diery čo má v hlave, lebo tá mu zostala z toho ako je cez deň delfínom. Pravdepodobne si hovoríte, čo robieval vo večerných baroch? No vďaka tomu, že bol veľmi šarmantný, ľahko zvedol hocikajú ženu. Po určitom čase, keď žena zistila, že je tehotná, tak mala smolu, lebo otec jej dieťaťa si veselo plával v rieke obklopený tisíckami fanúšikov

Obrázok 3 autor: Kristína Kompasová, 7.A

A tak sa stalo zvykom, že keď sa opýtate nejakej tehotnej ženy, ktorá nevie kto je otcom jej dieťaťa, zo srandy odpovie: „Otcom dieťaťa je Botto!“

Saci Pererê

brazílska rozprávka

Gabriel Matheus Furka, 7.A

Bol raz jeden chlapec, ktorý sa volal Saci a bol veľmi nezbedný, no on už sa taký narodil. Ešte predtým ako sa opýtate, ako sa narodil, to nikto nevie.

Saci je chlapec s tmavou pokožkou, čiernymi vlasmi a očami. Na hlave má čarovný červený klobúk, ktorý ho dokáže premeniť na neviditeľného. Dokáže ho však premeniť aj na špeciálneho brazílskeho vtáka menom Marita Pereira. Po tejto premene dokáže Saci ovládať vietor a robiť tornáda. Na oblečenie nedbá má len jedny červené šortky, jednu nohu a jeho neslávne známu drevenú fajku, z ktorej vie vyfúknuť veľmi vysoký zvuk. Najradšej však strašil deti okolo seba vyskakovaním z kríkov, ak začali kričať ešte viac vystrašil ich tým, že fúkal do svojej drevenej fajky, tak silno ako len mohol. A práve toto ľudí veľmi rozčuľuje!

Oblúbenou činnosťou Saciho bolo kradnutie jedla od farmárov. Najčastejšie si zobral vajcia a mlieko.

Okrem týchto šibalstiev veľmi rád robil aj capoeiru. Capoeira je brazílsky tanečný bojový šport vytvorený otrokmi v Brazílii, ktorí svoj boj maskovali ako tanec.

Nastal deň, kedy sa chcel hlavný farmár Sacimu a jeho darebáctvu pomstiť. Saci bol zotročený a mal uväznenú nohu, takže nemohol ujsť. Túžiac po slobode si podrezal nohu, aby utiekol. Na záver Vás len upozorním, ak uvidíte tornádo: „*Utekajte, prichádza si po Vás Saci!*“

Obrázok 4 autor: Tomáš Varga, 7.A

Dlhý, Široký a Bystrozraký

česká rozprávka

Lukáš Hůrka, 9.B

V dávných časoch žil jeden starý kráľ, ktorý cítil, že už dlho na tomto svete nebude. Dal si zavolať svojho jediného syna. Keď k nemu syn prišiel, požiadalo ho, aby sa oženil ešte pred jeho smrťou. Urobil by mu tým veľkú radosť. Princ povedal, že nepozná žiadnu dievčinu, ktorú by si mohol vziať. Kráľ poslal syna do poslednej komnaty v hrade a povedal, aby si vybral. Princ vošiel do komnaty a uvidel viacero dievčat. Nakoniec si jednu z nich vybral. Kráľ však dúfal, že si nevyberie práve túto dievčinu. Keďže by musel nájsť čarodejníka, ktorý princeznú musí najskôr oslobodiť.

Obrázok 5 autor: Nikola Šedová, 8.A

Princ sa teda vydal na ďalekú cestu. Ani po niekoľkých dňoch sa mu nedarilo nájsť čarodejníkov hrad. Na svojej ceste stretol muža menom Dlhý. Požiadalo princa, či sa k nemu môže pridať. Princ však nerozumel prečo. V tom momente sa Dlhý natiahol do neuveriteľnej výšky a ukázal princovi, ktorým smerom je čarodejníkov hrad. Dlhý povedal princovi o svojom priateľovi Širokom. Široký bol kúsok pred nimi a tiež sa k nim chcel pridať. Keď princ opäť nerozumel, prečo by sa k nim mal pridať, Široký sa začal nafukovať do obrovských

rozmerov až tak, že princ a Dlhý museli začať utekať. Vzali teda aj Širokého. Cestou stretli ďalšieho, ktorý sa volal Bystrozraký. Princ bol zvedavý, prečo má na očiach šatku. Bystrozraký mu prezradil, že so šatkou vidí ako bežný človek, ale keď si ju z očí odstráni, môže zastaviť veci pohľadom a vidí to, čo bežný človek vidieť nemôže. Ako dôkaz roztavil kameň, ktorý bol vedľa nich. Princ mu dal povolenie, aby sa k nim do skupiny pridal aj on.

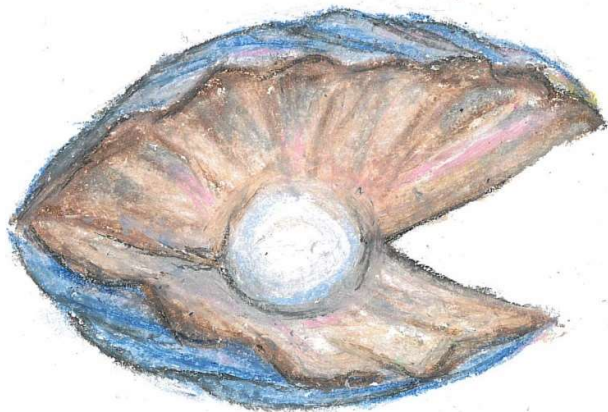
Skupina sa k čarodejníkovmu hradu dostavila až večer. Keď sa začali pripravovať na noc, v strašidelnom hrade sa objavil čarodejník a chcel od nich vedieť, prečo prišli. Princ mu povedal, že prišli kvôli oslobodeniu princeznej. Čarodej sa rozhodol, že ak ju postrážia tri noci, tak ju pustí, ale ak to nedokážu princezná skamenie.

Skupina sa dohodla, že nebudú spať celú noc, ale nevydržali to. Keď sa zobudili, princezná tam už nebola. Bystrozraký si dal dolu šatku a povedal, že vo vzdialenosti sto míľ od hradu je les, v lese je strom a na tom strome je žalud'. Ten žalud' je začarovaná princezná. Dlhý sa natiahol a žalud' priniesol. Zo žalud'a sa stala princezná. Čarodej ju však opäť zobral preč.

Počas druhej noci opäť zaspali a ráno znovu Bystrozraký našiel princeznú. Bola dvesto míľ vzdialená v podobe skaly. V tej skale bol ešte druhý kameň, a to bola princezná. Dlhý ju opäť priniesol späť na hrad.

Tretiu noc skupina tiež zaspala. Tentokrát ju Bystrozraký našiel v mori vzdialenom tristo míľ od hradu, bola ukrytá v mušli ako perla. Dlhý ale nedokázal dočiahnuť až na dno mora. Zobral si na pomoc Širokého, ktorý sa nafúkol a vypil všetku vodu z mora. Bystrozraký

videl, že sa blíži čarodejník, preto perlu rýchlo hodil do zámku a premenila sa na princeznú. Čarodejník sa vyparil. Princ si zobral princeznú a ostatní členovia skupiny sa rozhodli odísť, aj keď im princ ponúkal pobyt v zámku. Kráľ bol zo svadby šťastný. Princ a princezná boli šťastní tiež.

Obrázok 6 autor: Petra Karaková, 8.A

Líška Róka

maďarská rozprávka

Ester Berkesová, 8.A

Jedného dňa sa vybrala líška Róka do dediny. Na ceste našla valček. Zobrala si ho a išla ďalej. Prišla do dediny a klope niekomu na dvere: „Klop, klop, klop!“ Ozve sa hrubý hlas: „Kto je tam?“ „Ja som líška Róka, pustte ma k vám domov prenocovať!“ Sedliak odpovie: „Nemáme dost' miesta, aj my sa tu tlačíme!“ Líška povie: „Dám si chvostík pod lavičku, ja si ľahnem na lavičku a valček dám pod pec.“

Keď sa Róka zobudila, podpálila valček a pýta sa sedliaka: „Kde je môj valček? Dajte mi za valček kuriatko!“ Sedliak dal líške kuriatko. Róka si zoberie kuriatko a ide do druhej dediny.

Obrázok 7 autor: Rebeka Ritschlová, 5.A

Zaklope mužovi na dvere: „Klop, klop, klop!“ Muž sa ozve: „Kto je tam?“ Líška odpovie: „Ja som líška Róka, pustte ma k vám domov prenocovať.“ Muž odpovie: „Nemáme dost' miesta. Aj my sa tu musíme tlačiť.“ Róka povie: „Dám si chvostík pod lavičku, ja si ľahnem na lavičku a kuriatko dám pod pec.“

Keď sa líška zobudila, zjedla kuriatko a pýta sa muža: „Kde je moje kuriatko? Dajte mi za kuriatko húsku!“ Muž dal líške húsku. Líška si zoberie húsku a ide do tretej dediny.

Zaklope gazdovi na dvere: „Klop, klop, klop!“ Gazda sa ozve: „Kto je tam?“ „Ja som líška Róka, pustite ma k vám domov prenocovať!“ Gazda povie: „Nemáme dosť miesta, aj my sa tu tlačíme.“ Líška povie: „Dám si chvostík pod lavičku, ja si ľahnem na lavičku a húsku dám pod pec!“

Keď sa Róka ráno zobudila, vypustila hus von a pýta sa gazdu: „Kdeže je moja húska? Dajte mi za ňu vašu dcérku!“ Lenže Gazda nechcel dať líške dcérku, tak jej dal do vreca zlého psa namiesto dcérky. Išla líška ďalej a pýta sa dievčaťa, či jej nezaspieva. Lenže vtom niečo zavrčalo. Líška sa zľakla, pustila vreca a z vreca vyskočil gazdov pes. Líška utekala a skryla sa do nory.

Róka sa pýta očí: „Oči moje, čo ste robili?“

Oči jej odpovedajú: „Pozerali sme na cestu.“

Líška sa pýta svojich uší: „Uši moje, čo ste robili?“

Uši povedali: „Počúvali sme psa, ako šteká.“

Líška sa pýta: „Nohy moje, čo ste robili vy?“

Nohy jej odpovedali: „Utekali sme po cestičke.“

Líška sa opäť pýta: „A ty chvost, čo si robil?“ „Ja so ti zavádzal v ceste,“ povedal chvost.

Líška sa nahnevá, vystrčí chvost z nory a povie psovi, nech si ho zoberie. Ale pes schmatol chvost, vytiahol líšku z nory a prikázal jej vrátiť ukradnuté veci.

Rozprávka o vtákovi Tapacaminosovi, alebo ako ho volali predkovia – vták Pu'ujuy

mexická rozprávka

Eliška Liptayová, 7.B

Kedysi dávno sa Boh lesa rozhodol usporiadať súťaž o kráľa alebo kráľovnú vtákov. Zúčastniť sa mohol každý, kto sa cítil byť krásny, inteligentný alebo talentovaný.

Všetci sa pripravovali na túto súťaž. Vták Pu'ujuy mal najkrajšie bohaté a farebné perie medzi všetkými vtákmi. Bol to tiež veľmi ušľachtilý ale zároveň aj naivný vták. Pre svoje krásne perie bol veľmi známy a všetky ostatné vtáky mu závideli.

Obrázok 8 autor: Agáta Klimentová, 5.B

Páv bol vták, ktorý mal drsné a škaredé perie. Nejaký čas pred súťažou sa páv rozhodol, že sa spriatelí s Pu'ujuyom. Chcel aby mu Pu'ujuy požičal jeho perový oblek s tým, že po súťaži mu ho vráti, či už Páv vyhrá alebo nie. Naivný ale dobrosrdečný Pu'ujuy mu dôveroval a súhlasil s tým, že si perie vymenia. Tak sa aj stalo.

Súťaž prebehla a všetky vtáky predviedli svoj najlepší spev, hniezdenie a perie. Na konci večera boli vyhlásení traja víťazi. Za najkrajší spev vták Torkaza, za najlepšie schopnosti

hniezdenia vták The Yuya a za najkrajšie perie najkrajší vták súťaže, Páv.

Dni plynuli a Páv sa nikdy neukázal pred Pu'ujuyom a nikdy mu nevrátil jeho perie. Do dnešnej doby Pu'ujuy hľadá a čaká na Páva a dúfa, že dostane naspäť svoje krásne perie.

A tak, keď cestujete do Mexika, môžete vidieť hnedého, nie veľmi pekného vtáka, ktorý sedí vedľa cesty a stále vyčkáva, či mu Páv nejde vrátiť jeho perie.

Hänsel a Gretel

nemecká rozprávka

Gréta Glovňová, 8.B

Pri veľkom lese žil chudobný drevorubač so svojou novou ženou a svojimi dvomi deťmi. Chlapec sa volal Hänsel a dievča Gretel. Nemali čo do úst dať a raz, keď krajinu postihla veľká neúroda, nemali už ani na chlieb. Otec jedného večera ležal v posteli strápený starosťami. Macocha povedala: „Čo s nami bude? Ako uživíme naše deti, keď nemáme ani pre seba nič?“ „Vieš čo?“ odpovedala žena. „Zajtra skoro ráno odvedieme deti do lesa a necháme ich tam. Nenájdu cestu domov, zbavíme sa ich.“ „Nie, žena,“ povedal muž, „to neurobím! Ako by som ich mohol nechať samé v lese? Divoké zvieratá by ich zakrátko roztrhali.“ „Ty hlupák,“ povedala, „potom zomrieme všetci štyria hladom“.

Obaja súrodenci nevedeli od hladu zaspať. Počuli, čo macocha hovorí otcovi. Gretel horko zaplakala a riekla bratovi: „Už je s nami koniec!“ „Neplač, Gretel,“ tíšil ju Hänsel. „Nazbieram biele kamene spred domu do batôžka a tie nám pomôžu nájsť cestu domov. Buď odvážna, milá sestrička, a choď spať. Boh nás neopustí.“ A tak aj urobil a potom sa znova uložil do postele.

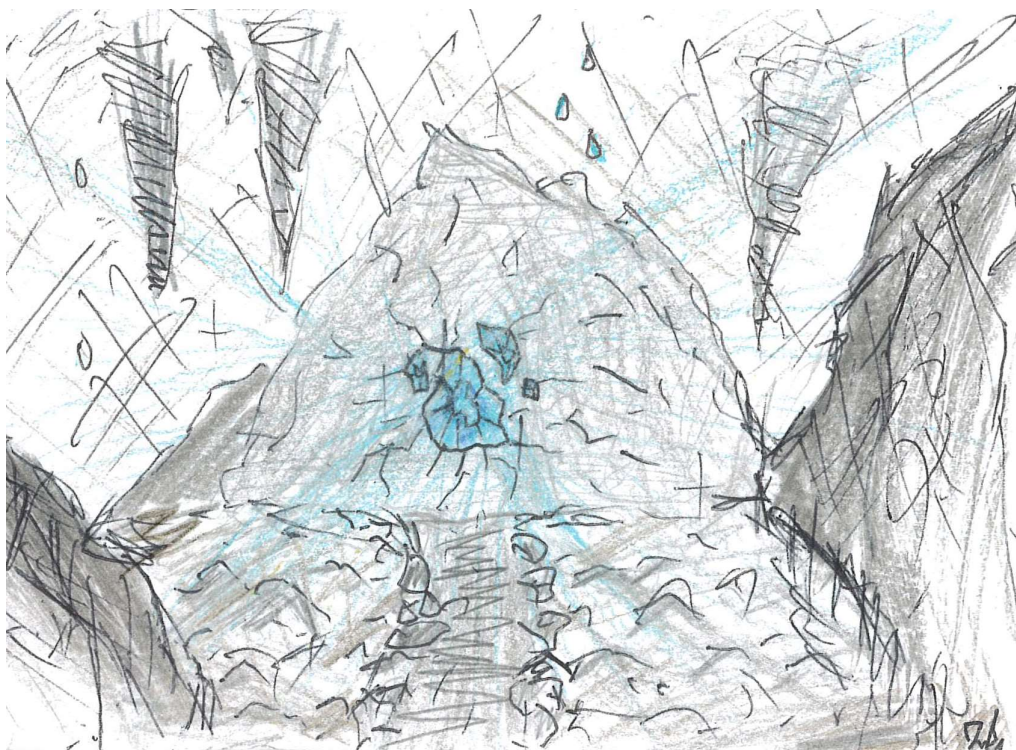
Pred východom slnka prišla macocha a zobudila obe deti: „Vstávajte, lenivci, pôjdeme do lesa nazbierať drevo.“ Potom im dala kúsok chleba a povedala: „To je váš obed, nič viac nedostanete.“ Potom sa všetci spoločne vybrali do lesa.

Keď sa dostali hlboko do lesa, otec povedal: „Teraz nazbierajte drevo, deti, ja rozložím oheň, aby vám nebola zima.“ Hänsel a Gretel nazbierali prúty a vytvorili malú kôpku. Macocha povedala: „Teraz si sadnite k ohňu a oddýchnite si. My ešte ideme do lesa pokračovať v práci. Keď budeme hotoví, prídeme po vás.“ Gretel sa s Hänselom podelila o chlieb a obaja zaspali. Mysleli si totiž, že počujú zvuk otcovej sekery. Bol to však len konár, ktorý otec pripevnil tak, aby búchal o suchý strom. Keď sa zobudili, boli sami a stratení.

Ráno sa zobudili a zbadali na konári nádherné snehobiele vtáčiky, ktoré krásne spievali. Keď vzlietli, deti ich nasledovali. Vtáčiky ich dovedli k malému domčeku. Domček bol postavený z chleba a pokrytý koláčmi. A okná boli z bieleho cukru. „Pustime sa doň,“ povedal Hänsel, „a spravme si sviatočný obed. Chcem si pochutnať na kúsku strechy. Gretel, môžeš jesť z okna, to bude sladké!“ Hänsel sa natiahol a odlomil kúsok zo strechy, aby skúsil, ako

chutí. Gretel sa postavila k oknu a odhryzla si z neho. Tu sa ozval jemný hlas zvnútra: „Kto tam je a kto odlamuje z môjho domčeka?“

Deti za zľakli, ale nevedeli prestať. Hänsel, ktorému strecha veľmi chutila, si odtrhol veľký kúsok a Gretel vylomila celé okno. Vtom sa dvere otvorili a von vyšla starena. Hänsel a Gretel sa tak preľakli, že odhodili, čo držali v rukách. Starena však potriasla hlavou a povedala: „Ó, milé deti, kto vás sem priviedol? Len podťe dnu ku mne. Nebojte sa, nič sa vám nestane.“ Chytila obe deti za ruky a voviedla ich do svojho domčeka. Pripravila im dobré jedlo, mlieko a palacinky s cukrom, jablkami a orechmi. Potom pripravila dve posteľe. Hänsel a Gretel sa do nich uložili a mysleli si, že sú v nebi.

Obrázok 9 autor: Maksym Zakharov, 8.A

Starena sa ale priateľsky správala len naoko. Bola to totiž zlá čarodejnica. Domček zo sladkostí postavila len preto, aby sem prilákala deti. Keď sa nejaké k nej dostalo, zabila, uvarila a zjedla ho. Zákerne sa zasmiala a hundrala si: „Tí sú už moji, už mi neujdu.“ Vstala skoro ráno a keď deti ešte spali, šomrala si: „To bude dobrá hostina.“ Chytila Hänsela za ruku, odviedla ho do maštale a zavrela ho tam za železnými dverami. Nech kričal koľko chcel, nič mu to nepomohlo. Potom išla ku Gretel, zobudila ju a zvolala: „Vstávaj, lenivé dievčisko, prines vodu a uvar svojmu bratovi niečo dobré. Je zavretý v maštali. Keď sa vypasie, zjem

ho.“ Gretel začala horko nariekať, ale všetko bolo márne. Musela spraviť, čo zlá čarodejnica povedala.

Uvarila Hänselovi najchutnejšie jedlo, sama však dostala len suchú kôrku z chleba. Každé ráno sa starena pristavila pri maštali a povedala: „Hänsel, vystrč pršteky, aby som okúsila, či už si vypasený!“ Hänsel jej však vystrčil iba kosť. Ježibaba mala slabý zrak a tak si to nevšimla. Myslela si, že sú to jeho prsty a divila sa, že nepriberá. Uplynuli štyri týždne a Hänsel mal stále chudé prsty. Starena stratila trepezlivosť.

„Priberáš pomaly, chlapče! No čo sa dá robiť, ja som hladná!“ Vytiahla ho z maštale. Založila oheň v peci a po chvíli povedala Gretel: „Dievčisko, vlez dnu, či je pec už dosť teplá!“ „Ale ja neviem, ako sa lezie do pece,“ povedala jej Gretel. A tak sa ježibaba rozhodla, že jej to ukáže. Vzala lopatu a akonáhle si na ňu sadla, tak ju Gretel strčila do pece. Ježibaba zhorela v peci.

Gretel išla hneď vyslobodiť Hänsela. Vyobjímali sa. Podarilo sa im nájsť cestu von zo začarovaného lesa. Prišli až do mesta, kde sa ich ujala jedna milá babička. Žili spolu šťastne, kým nepomreli.

Chudobné dievča

nemecká rozprávka

Nina Dubiňáková, 5.B

Bolo jedno chudobné dievčatko, ktorému zomrel otec aj matka. Dievčatko už nemalo dom, v ktorom by mohlo bývať, ani posteľ na spanie a na svete mu už nezostalo nič, len šaty, ktoré malo oblečené. A ešte malo v ruke kúsok chleba, ktorý mu dal súcitný muž.

Dievčatko bolo veľmi zbožné a dobré. Vyšlo na cestu a stretlo chudobného muža, ktorý pýtal niečo na jedenie. A tak mu dievčatko dalo ten kúsok chleba.

Potom sa stretlo s malým dieťaťom, ktorému bolo veľmi zima na hlavu. Dievčatko mu darovalo svoj klobúk.

O niečo neskôr si od neho iné dieťa pýtalo vestičku a tak mu ju dievčatko dalo. A ešte jedna pani potrebovala sukňu a dievčatko jej ju samo od seba podarovalo. Medzitým sa zotmelo a dievčatko prišlo do lesa. Tam sa stretlo s mužom, ktorý od neho žiadal košieľku. Zbožné dievča si pomyslelo: „Je tmavá noc, pravdepodobne si môžem vyzliecť košieľku.“ A dalo ju mužovi.

V tej chvíli začali z neba padať hviezdy a menili sa na lesklé a tvrdé toliare. Dievčatko malo na sebe ešte dlhú spodnú košieľku z jemného ľanu a tak do nej toliare nazbieralo. Bolo ich toľko, že mu už do konca života okrem rodičov nikdy nič nechýbalo.

Obrázok 10 autor: Nela Mikušíková, 6.A

Zajko Uško a ježko Preško

poľská rozprávka

Lukáš Johanik, 5.B

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi dolinami, hlboko v lese, v neveľkej chalúpke bývali ježko Preško a zajko Uško. Boli kamaráti na život a na smrť. Každý deň mali spoločné zážitky a keď mohli, pomáhali všetkým zvieratám, ktoré to potrebovali.

Prišla jeseň a prišiel zber jablák. Dedina nebola ďaleko a ježko so zajkom vedeli, že padajú jablká. A tak si ich chodili zbierať. Volali aj iné zvieratká, ale tým sa nechcelo. Ježko a zajko si spravili zásobu na celú zimu.

Zima bola tuhá a ostatné zvieratká boli hladné, pretože si žiadne zásoby na zimu neurobili. Jedného dňa stretli líšku. Bola veľmi hladná a tak jej zajko a ježko dali najesť. Na druhý deň stretli jeleňa. Ten bol tiež lenivý a neurobil si žiadne zásoby. Preto kamaráti dali najesť aj jeleňovi. Zásoby sa im však postupne míňali.

Na tretí deň stretli hladného medveďa a dali mu med.

Dni plynuli a zajko Uško a ježko Preško už nemali jedlo pre seba. Ale mali dobrého kamaráta, uja horára. A ten im aj ostatným zvieratkám nosil každý deň jedlo. Vďaka nemu boli všetky zvieratká šťastné až do smrti.

A viete prečo boli zajko Uško a ježko Preško šťastní? Pretože aj s málom jedla sa vedeli rozdeliť s ostatnými zvieratkami.

Prečo sú Srbi najbiednejším národom

srbská rozprávka

Matej Turčan, 5.B

Na samom počiatku vekov vznikli na zemeguli oceány, pevniny, hory, údolia, lesy, jaskyne, jazerá, rieky, potoky a všetko ostatné. Keď sa zem zazelenala a stala sa plodnou, osídlili ju zvieratá a napokon aj ľudia všetkých národov. I začali sa ľudia všetkých národov a rás radowať z toľkej nádhery a hojnosti. Všetkého bolo nadostač, ale nič z toho ešte nebolo rozdelené. Aby sa národy medzi sebou nehašterili, potrebovali sa spravodlivo podeliť. Preto sa stretli na veľkej lúke a začali sa dohovárať, kto čo chce a potrebuje.

Dlho sa radili, no nedokázali sa dohodnúť. Preto poprosili o radu múdreho cára sveta. Cár sveta privolil a pozval všetkých k sebe, aby si vypočul ich mienku.

Keď národy prišli, spýtal sa najprv Grékov: „Gréci, čo chcete?“ Gréci odpovedali: „Chceme dobrú a úrodnú pôdu, aby sme ju mohli obrábať!“ Dostali Gréci čo chceli a spokojne odišli.

Spýtal sa cár sveta Rusov: „A vy, Rusi, čo si želáte pre seba a svoje deti?“ „Chceme veľa rovín a hôr,“ odpovedali Rusi. Dostali aj oni, čo žiadali. Poďakovali sa cárovi sveta, hlboko sa mu poklonili a odišli.

Postupne na cárov pokyn prehovorili aj ostatné národy. Slováci si želali kúsok krásnej zeme, aby ju mohli milovať. Moravia požiadali o slnečné lučiny a žirne nivy, Česi zas o rozkvitnuté záhrady a sady. Prišli na rad aj Taliani a pýtali si rozum, cirkev a kostoly. Angličania dostali more a Francúzi bohatstvo a blahobyť. Potom predstúpili Turci a požiadali o polia, vodu a mnoho koní.

Takto cár sveta rozdával bohatstvo a šťastie početným národom zrodeným na zemeguli.

Naostatok prišlo aj na Srbov. „Nuž, a čo vy, Srbi? Čo si pýtate pre seba?“ „My sme bratia, toľko môžeme o sebe s hrdoťou povedať,“ odvetili Srbi a zároveň navrhli: „My pôjdeme domov, porozmýšľame, všetko dôkladne posúdime a potom ti povieme.“ A tak šli Srbi domov, že sa medzi sebou poradia. Ale do dnešného dňa sa ešte stále dohovárajú.

O sestře Olenke a jej bratovi Ivanovou

ukrajinská rozprávka

Yana Nos, 8.B

V jednej dedine žili muž a žena. A mali oni dcéru Olenku a syna Ivana. A dobre žili. Ale nikdy nevieme, akou stranou sa k nám život otočí. Umrela mužovi manželka. Oženil sa znovu. Prišla do ich domu jeho nová manželka so svojou dcérou.

Dcéra bola veľmi lenivá a nevlastná mama veľmi hádavá. Žili nejaký čas spolu, ale muž videl, že je zle a musel ísť do vzdialených krajín niečo zarobiť. Nebol ľahký život detí pri novej manželke, ale keď otec odišiel, ešte sa to zhoršilo.

Ešte slnko nevyšlo, už zobudila Olenku, aby začala robiť niečo v domácnosti. Svojej dcére teplú vodu naliala, a Ivan, chudátko, sa musel v studenej umývať. Lenivej dcére mliečko naleje, a Olenku len udrie. Lenivá dcéra raňajkuje a ide si ďalej oddychovať v záhrade a a dve siroty celý deň pracujú.

Ale nevlastná mama chcela ešte viac a viac. Najviac ju hnevalo, že jej vlastná dcéra oškaredela, „sčernela“ a Olenka rozkvitala, ako tá ruža. A preto naplánovala nová manželka tých dvoch nešťastných súrodencov vyhnáť z domu. Jeden deň ich vyhnala a predtým povedala: „Choďte pracovať k niekomu a nevracajte sa sem. Nemám čím kŕmiť takýchto leňochov. Zobrala Olenka brata za ruku, poplakali si, ale nemohli nič urobiť a tak išli do sveta.

A tá, čo ich vyhnala, bola čarodejnica. Z ľavého rukáva jej vyletela čierna vrana. Prikázala vtákovi, nech letí po stopách detí a ona vysušila všetky rieky, jazerá, potoky a pramene.

Išli siroty, išli a chlapec bol strašne smädný. Uvidel on kraviu stopu, v ktorej sa zhromaždila dažďová voda, a povedal Olenke :

„Napijem sa, Olenka.“

„Nepi, Ivanko, lebo sa staneš teliatkom.“

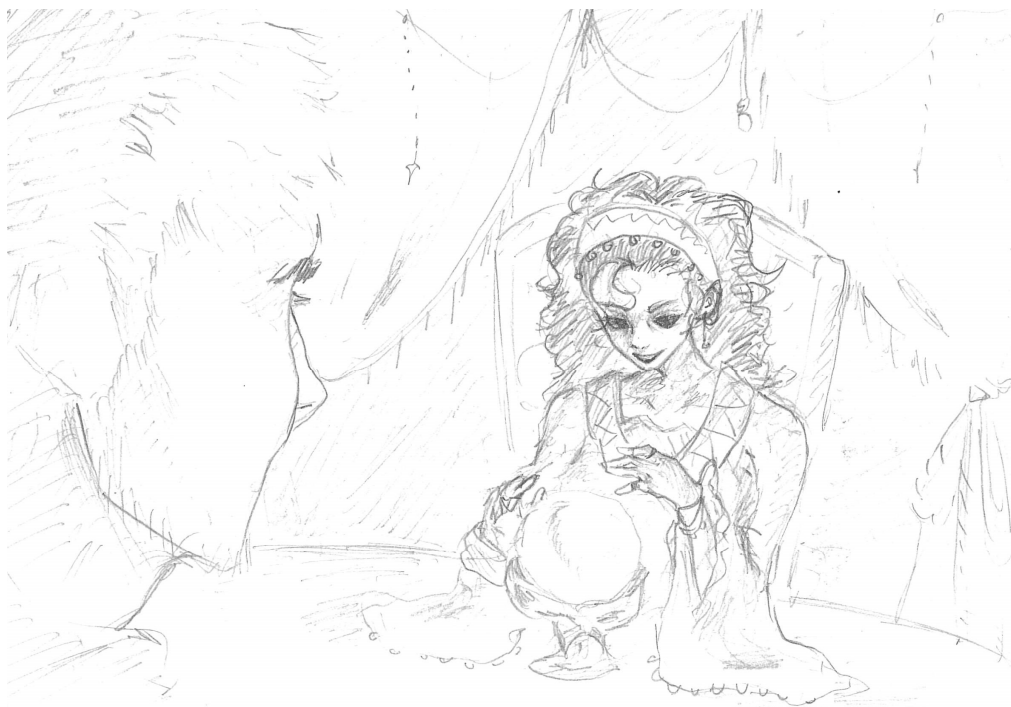
Idú ďalej a vidia sviniu stopu, v ktorej je voda.

„Ja vypijem túto vodu.“ hovorí Ivanko

„Nepi, brat môj, prasiatkom sa staneš.“

Ďalej uvideli ovčiu stopu a nestihla Olenka ani slovo povedať a brat sa napil. A hneď sa aj na ovečku premenil. Zaplakala Olenka:

„A čo mám s tebou teraz robiť?“

Obrázok 11 autor: Amira Alsultani, 9.B

Dala si dole svoj opasok a vedie ovečku všade za sebou. Išli dlho, predlho a široko-ďaleko nebola ani žiadna dedina, ani žiadna voda. Až v ďiaľke uvideli krásny palác. Išli bližšie a za tým palácom uvideli krásnu záhradu, rieky, lúky a v bráne krásny cár stojí. Olenka sa ho pýta: „Či by ste ma nezobrali k sebe? Budem vám slúžiť.“ Pozrel sa cár, aká krásna je Olenka a hovorí: „Či by si nechcela byť mojou manželkou? Lebo ja nikoho nemám.“

„Chcela by som. Ale mám jednu podmienku. A to takú, že táto ovečka bude vždy a všade pri mne. To, čo budem jesť ja, bude jesť aj ona. Tam, kde ja budem spať, bude spať aj ona.“ Cár súhlasil. A takto si žili oni traja spolu a bolo im dobre a mali medzi sebou mier. Cár chodil na poľovačky a Olenka s bratom-ovečkou zostávali doma. Olenka prala, varila, poriadok robila.

A v jej rodnej dedine sa nevlastná matka pýta svojho čierneho vtáka, či zahynuli tie deti. No dozvedela sa, že sú živí a zdraví. Prezliekla sa teda čarodejnica a jej dcéra tak, aby

ich Olenka nemohla spoznať a prišli k palácu. Cár je práve na poľovačke a slnko silno páli. Čarodejnica hovorí:

„Poď, sa okúpať, Olenka.“ Prišli k rieke, vyzliekajú sa. Nevlastná mama prišla zozadu k Olenke, zviazala jej ruky, kameň ku krku priviazala a hodila ju do vody. Hovorí svojej vlastnej dcére: „Odteraz si ty manželka cára. Choď do paláca, ľahni si na posteľ Olenky a čakaj ho.“ Vracia sa cár z poľovačky a Olenka ho neprišla privítať. Ide dovnútra paláca, do jej spálne a ona tam leží, vychudnutá, „sčernetá" a pozerá sa na neho divokými očami.

„Prečo tak vyzeráš, Olenka?“

„Som veľmi chorá.“

„A ako ťa môžem zachrániť?“

„Zabi tú ovečku a uvar mi jej pečeň a srdce.“

„Urobím tak, ako mi hovoríš.“

Rozkázal cár ostriť nože a ovečka ho prosí: „Pusť ma k rieke, rozlúčiť sa.“

„No bež, rozlúč sa.“ Utekal k rieke Ivanom.

„Olenka, sestrička, pomôž mi. Chcú ma zabiť, už aj nože ostria.“

A hlas z rieky mu odpovedá :„Ja ťa už nezachránim, ruky mám zviazané a na krku mi kameň visí.“

Beží naspäť ovečka a už na ňu ostrý nôž čaká.

A znovu prosí cára: „Pusť ma, prosím, chcem sa ešte raz rozlúčiť.“

Pustil ju cár, ale išiel ticho za ňou. Schováva sa za kríkmi a počúva :„Zachráň ma, Olenka, lebo teraz už naozaj umriem.“

A riečka mu odpovedá sestriným hlasom: „Nemôžem ta zachrániť, ruky sú zviazané a kameň ťažký leží na mne.“

Počul to cár a povedal nech sluha donesie sieť. Doniesli sieť a vytiahli Olenku. Rozviazali jej ruky, dali kameň dole. Opýtali sa jej, čo sa stalo a ona im všetko povedala.

Našli čarodejnicu a jej dcéru, obe zviazali a cár povedal: „Tak sa rozlúčte s týmto svetom.“

Začali ho obidve prosiť, aby ich nechal žiť. Ale cár vytiahol pušku a zastrelil ich. A hneď ako ich za bránu vyhodili, všetky kvety a vyschnuté stromy opäť ožili. A ovečka sa znovu stala Ivanom.

Princezná na hrášku

ukrajinská rozprávka

Yevanhelina Herasymchuk, 6. A

Kedysi dávno žil jeden princ, ktorému sa zrazu zachcelo oženiť, ale len so skutočnou princeznou. Išiel tak do všetkých možných kráľovstiev, ale svoju lásku nenašiel.

V jeden deň, na dvere jeho zámku zaklopalo dievča, ktoré bolo celé mokré a malo roztrhané šaty. Povedala, že je princezná a potrebuje stráviť v zámku jednu noc. Princ však neveril, že by princezná mohla vyzerat' takto neupravene a prikázal služobníctvu, aby túto skutočnosť overili prostredníctvom hrášku.

Slúžky dali hrášok pod dvadsať matracov a päťdesiat pierok, a uložili tam dievčinu spať. Na druhý deň sa jej pýtali, ako sa jej spalo. Princezná tvrdila, že veľmi zle, pretože ju hrach pod matracmi tlačil a bolí ju z toho chrbát.

Týmto trikom sa overilo, že je to naozaj skutočná princezná, pretože iba pravá princezná môže cítiť pod toľkými pierkami a matracmi hrach. Princ sa o dva dni s princeznou oženil a žili šťastne až do smrti.

Obrázok 12 autor: Diana Michalíková, 6.A

Klas pšenice

ukrajinská rozprávka

Yeva Kasimova, 7.B

Boli raz dve myšky Krut a Vert a jeden kohútik. Malé myšky celé dni len spievali, tancovali, krútili sa a zabávali. Kohútik každé ráno vstal len čo vyšlo slnko, najprv všetkých pozobúdzal piesňou a potom sa pustil do práce. Raz, keď zametal dvor, našiel pšeničný klas.

Obrázok 13 autor: Eliška Lomnická, 7.B

Zavolať na myšky a povedal: „Pozrite, čo som našiel!“

Krut a Vert pribehli a povedali: „Treba ho vymlátiť a získať obilie.“

Kohútik sa pýta: „Kto bude mlátiť?“

„Ja nie! Ja nie!“ kričali myšky jedným hlasom.

„Dobre,“ povedal kohútik a išiel klasy vymlátiť.

Kým pracoval, myšky sa hrali. Keď bol hotový, priniesol zrno a myšky hovoria: „Teraz treba vziať zrno do mlyna a pomlieť ho na múku.“

„Kto ho zanesie?“ pýta sa kohútik. No uvidel malé myšky ako už tancujú kdesi v diaľke. Vzal si teda na plece vreco obilia a išiel do mlyna. „Kruuut! Veeert! Priniesol som múku!“ kričal, keď sa vrátil. Myšky pribehli, pozreli a začali kohútika chváliť. Po chvíli sa kohútik pýta: „Kto bude miesiť cesto na pirohy?“ „Ja nie, ja nie!“ pišťali myšky. A rýchlo odbehli spievať a tancovať. Kohútik teda zamiesil cesto, priniesol drevo na kúrenie a založil v sporáku oheň.

Obrázok 14 autor: Eliška Liptayová

Keď bola rúra dosť vyhriata, vložil do nej pirohy. Keď boli upečené, vybral ich a vyložil na stôl. Myšky ihneď pribehli a posadili sa za stôl. Kohútik im hovorí:

„Počkať! Počkať! Najprv mi povedzte, kto našiel klásky.“

„Ty si ich našiel.“ pišťali myšky.

„A kto klásky vymlátil?“

„Ty si ich vymlátil“

„A kto zanesol obilie do mlyna?“

„Ty si to bol! Ty!“ povedali myšky už trochu tichšie.

„No a kto zamiesil cesto, prinieslo drevo, zohrial rúru a upiekol pirohy?“

„Ty! Všetko si urobil ty!“ zapišťali myšky tak, že ich takmer nebolo počuť.

„A čo ste robili vy?“

Nuž, čo mali myšky povedať? Nebolo čo povedať. Krut a Vert sa potichu odplazili od stola a kohútik ich nezdržal. Nebol dôvod pohostiť takéto lenivé myši čerstvými pirôžkami.

Koza, baran a vlci

ukrajinská rozprávka

Violetta Vasilenko, 7.B

Žili spolu muž a žena a mali kozu a barana. Raz hovorí muž žene: „Podme zabiť kozu a barana, lebo nebude nič z našej záhrady.“

Počuli to baran a koza, vzali si do vreca niečo na jedenie a utiekli z dvora.

Idú prvý deň, idú druhý. Na tretí deň ich cesta doviedla do hustej hory. A tam pod kríkom našli veľkú vlčiu hlavu. Poobzerali si ju a vložili do svojho vreca. Ktovie, či sa im na dačo nezíde.

Idú ďalej tou horou a vtom zbadajú, že sa kdesi bokom zablysol ohník. Baran hovorí: „Podme k ohňu. Aj sa zohrejeme, aj si oddýchneme.“ Prídu k ohňu, visí nad ním kotol s várrou a okolo neho sedí a na večeru čaká sedem vlkov!

Kozu a barana premklo od strachu, ale na útek už bolo neskoro. Koza sa osmelila a vraví: „Dobrý večer, siví vlci!“ Vlci sa zarehotali: „Samo nám prišlo mäsko do kaše!“

Ale koza sa robila, že nepočuje. Sadla si bližšie k ohňu, zavolala aj barana s vrecom a vraví mu: „Počuj, kamarát, akosi som vyhladla. Nože vyber jednu hlavu, navečeriame sa.“ Baran vytiahol z vreca vlčiu hlavu a podáva ju koze. Ale tá nespokojne vrtí hlavu v rukách. „Nemohol si vybrať lepšiu?“ vraví baranovi a vracia mu vlčiu hlavu. Baran sa dovtípil, položil hlavu naspäť do vreca a potom ju zasa vytiahol. „Táto bude lepšia?“

Vlci hľadajú vydesení, viacej mŕtvi ako živí. Napokon vstane vlk - predák a vraví:

„Idem po vodu, aby nám kaša neprismudla.“ Tí pri ohni čakajú a čakajú, predák sa nevracia. Vtedy vstal druhý vlk a vraví: „Idem sa pozrieť za predákom.“ A odbehol. Ostatní čakajú, čakajú, no tí dvaja akosi nechodia.

A tu povie koza baranovi: „Ak sú tie hlavy vo vreci už pokazené, tak chyt' voľaktorého z týchto vlkov, budeme mať čerstvú.“

V tej chvíli vlkov nebolo. Rozpýchli sa každý inou stranou.

Koza s baranom sa veselo rozosmiali, zložili z ohňa kotol s kašou a dobre sa navečerali. Potom išli ďalej a vyliezli na dub.

Vlci sa medzitým stretli a začali premýšľať, ako dohonia kozu a barana. Vydali sa za nimi a našli ich na dube. Odvážna koza vyliezla na samý vrchol a bojazlivý baran trochu nižšie.

Vlci hovoria najstaršiemu vlkovi: „Si najstarší, tak čaruj, ako ich môžeme získať.“ Vlk si ľahol a začal čarovať.

Baran sedí na najnižšom konári a trasie sa, a už vidí, ako padá na vlka. Ale koza je smelšia, nie bezradná a rýchlo kričí: „Baran, podaj mi čarodejníka!“

Vlci sa zľakli, vzali nohy na plecia a už sa nikdy nevrátili.

Obrázok 15 autor: Barbora Urbánková, 5.A